

כורת רוזנבלום

קורת יער, נוף סטודיו בשעות הרמות. במני מרזין ראשו כלפי העשב הנוטה, מוקף נשים צעירות. אחת מהן מבינה את גופה בנוסף, עושה לו טוב. מיוזמי להתקשר לצדד בעלי חיים, אין צורך להודיע להסוּת על התעללות. במני, עושה חוסם, הויקט נגדה. שני מטר סמם, בתמונה אחת, הויקט מצד רים, אשה ביגליים פשוטות, למרגלותיה ראש של חיה בלתי מזוהה ובין רגליה נבד. אלה שניים מהצירים המוגנים בתעודת כח הרישה של הציירת אתי יעקבי בגלריה "בזיל" ב"א".

"הפעולה של הציור הוא סוג של התענגות חושנית. צנזר האופי של התענגות זה הוא אודאלי, והצירים שלי הם במובן מסוים מליקוקים, מבני שלטון עם מסכה הציור יש אופי של ליקוק, מבנה יעקבי בהקשר להעיון."

יעקבי, ציירת שזוהי לה תרומה היחיד החמישית, אהבת לשלכ בעבודותיה רמות מסרטי חלם רומני ומסרטים מצוירים אחרים. קסטר נורח המותקה שחורית במרס הויקט, מינקרבל, הפיה המיושפת העידה מ"אריס פו", מכשפות על מאטאק ופי וזות נוספות בשורה בעבודותיה של יעקבי, ככלליות לבנות בדרך כלל, מעל ציור קלאמי שציירה לפי אגנים מסורסטים מאת קרמון.

- למח בורות ודוקא בימויות האלה "אני מבנה להכיס מבטם של ילד אל עולם של מבוגרים, ולכן הקיטום הזה בימויות של חלם רומני, שמשאר אצלי מילי דוח. היום אני עדיין משאירה אתם, במקודת מבט של ילד, זה שרובו להיות ציור, חלק מהקולם הזה של המבוגרים, חלם רומני ציור למען ילדים או חילם שמשנוט, לעומת קשישים שמסוּח למבוגרים".

- אך נבטם מבני לחדוד "הסיפור של מבני הוא סיפור יצוב של התבוננות. המיד התעסקתי בתבונה של נעורים כשציירתי את מינקרבל, אהבה אשהילתה שלא נרלה אף פעם. את הנרי, שמקשתלת לפיטו פו שסטריט במובן לנרלה, ובאן יש את מבני, שאין לו בריחה וזה חייב לבאת לעולם כמבני ואחראי".

- התקשמים שסולחים את התקשומה רדו השפניים. את מותבת, להפיה יעקבי התענגות נרמה לי שיש משוה נראש בציור, יש משוה באשם מליקוק, שפירמה הציור לניסיון קפי וקעקעני להפנים אידיוה אידיו אמרתי "בנה, אבל אם תהיה סביבי לא אהאם חרייה כשרישנות של המילים, אני מרבת לו משהו כמו מרפחה בחדרים מה שסם אחי במקום של צומח. באיך אני ימלה לעשות את הציור הזה לקבל מבטם של צומח. אני אסורה את מה שפעל פני הסתם, כי זה באותה מידה בלי עניין לא להחיה לי העיונות שנקראה "רברורים הצעירים" ציורים של הויקט בסטודיו מבני נישארים המילולוגים, שהיו כוטרם בימות של הרברים והישרים סביבי תה את הציור והפירקה להפיה להתבונן בציור מקודם. מרותם אפשר היה להתרשם מהסניגה כמו מבנים של אשליה אומית. כאן אני עושה רברים שהם גם וגם. אני לא מסתירה, אבל הציור מסתיר את עצמו. לא חסיד את יודעת מה מסתיר בו".

- המין קיבל מקום מרכזי בציורים ריק מתקופה האחרונה "המיניות היתה קיימת גם קודם, אבל בציורים הקבועים. היא כוטה יותר, למכשפות על מאטאק יש עוד שמעצמות, גם לניבאם של תקופה יש מסמפיות חושניות מיניות. הציור העבי שזו הוא שנות מתחכם, שנות מינסביל, לדוגמה, לאחד הציורים הקודמים שלי, צלליות של מכשפות נטות על מאטאק על רקע ציור קלאמי של אגנים, קראתי "טיוול לילה", שהוא שם של מיס פורטוגרטי, מיס שוחחאלית הוא ישא מאד. גם "רברורים והצי" פורים זה שם של תוכנית חינוך מיני לילדים בארצות הברית, והציורים היו מבוססים על הסיפורים המיתולוגיים שהם אחרי יש לכל רוב".

- הציור שלך ישראלית "אני מסתכלת על הציור שלי שצויר לפני, ואני רואה הרישה ביצירה ברישמו או את החולות של חולון כיום סביבי במיוחד."

הואר בציורים שלי הוא אור ישראלית. - מבנה את הדיח "שאלה מבנה החרים שלי עושים לי, ואני באמת לא יודעת ברוק אך אני חיה דוד שנים שנבדתי, לעומתם אני מוכנת עבודות, מה שיש קיבלתי איזה פרס קטן, ואני חיה בות במסך שלוש שנים חייתי וחי שנה בציור חוק הוצי שנה בארץ. מישהו נתן לי להיות במסגרת עם כמנתה, ובגלל קשרים לא הייתי צריכה לשלם כרטיסי סיבה, כך שחייתי כמעט בזינם בני דודי. זו הייתה חידת שאמורה להיפתר, כי אני מבנסת למערכת כשנה הזאת והמחילה ללמד ציור במורשה כרמתיחשוק ומסרנאות תוער. של אגיטרטיסט תליאביני, יעקבי באית כפרסומה לאופר בצמי או לפנות לחלם. הוא מייחית המיד, חידד מבנים ומסרטי הוא נראית מרפחה בעולמות טובים שלטו, מינקרבל, וכמה נראה כי התבוננות החרות לפניה, בצבעה אי שם כשנות העשירים המוקדמות להיות וזה בת 194 ועינת, איז מסיימת שורקאה, שני איליה, או במבני, מלבו הייתה ציירת, כריסוד שלה גם משתח כרויסל מבוצר בתוער חולון ובתוער ירושלים. הויקט הוא מופיקת אגריכה במשפת מסוים שיה. "אני בדרך כלל קואפת לתהליכים מאוד קצרים ומרוקים", אומרת יעקבי, "שאופן העבודה היה משרוד מהססילים. הציורים שנבאנים כאן עושים על התורה של צירים קצבנים כחוד שחזור מסוים. זה ברוך במוסין המון צירים שניקרו לפה, אני לא מציירת כששבת, כי השונה לי הססיות של הני, בלי מיננים של היסטוריה. כאילו הרבר נעשה בצורה חד פקטית, מה שחשוב לי הוא רהאנה מהציור".

- יש אגנים שאהבתי להגיד שחיצירה באה בישראל. "אני לא נראית לך סובלת. להניע לתהליך הוא של ליהנות מציור דרם איזה 13 שנה של ככל, אני חסיד המסרי את הציור כפעולה פקנט. אני מבנה להתחבר לאופר של חולון ולא למכל סט".

אתי יעקבי, להניע לתהליך של ליהנות מציור, דרם איזה 13 שנה של סבל • צילום: ליהיא לפיד

אין כמו במבי

הציור, מבחינתה של אתי יעקבי, הוא פעולה מעוננת וחושנית. את המגע עם משטח הציור היא מגדירה כליקוק. לאחת מעבודותיה קראה על שם סרט כחול. למרות זאת, לדבריה, היא מביטה אל העולם בעיניים של ילד. ביצירות המוצגות בתערוכת היחיד החדשה שלה, בחרה לשלב דמויות מצוירות של וולט דיסני